ול"ל וילדוז. ב) רש"ל גורם

מ' (הידרן, ב) רש"י גורם, מ) (ה" הרביא קודם, ג) נדה כח,
 ז) [בכורות מו:], ש) [שבת סג:
 ז) [בכורות מו:], ש) [ויקלה יבן, ז) [!"ל מעבה],
 משנהן, ש) [נ"ל המשנהן,
 מטרהן, ש) [נ"ל פפח],
 מטרה, "ל, "ו [נ"ל פפח],

עין משפם

םה א מיי פ"ב מהל' נחלות הל' ג סמג עשיו פו

הל' ג סמג עשין 15 מומע מיי 15 טוש"ע ח"מ סיי רעז סעי ד: ב ש"ע י"ד סיי רסו סעי ד: ב ש"ע י"ד סיי רסו סעי' י

בהג"ה: סמ ג מיי' פ"י מהלכות איסורי ביאה הלכה יח

מיסורי ביחה הנכה יח סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד סי קלד סעיף ח: ע ד מיי' פ"ב מהל' נחלות הלכה ו סמג עשין לו טוש"ע

:ה"מ סימן רעו סעיף יא

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

אמימר אחר אף אינו ממעט חלק בכורה. אותו טומטום שנקרע ונמלא זכר אם הוא פשוט ואינו בכור וכל נכסי האב משעה מנים והן שלשה בנים בכור ופשוט וטומטום חולקים הנכסים תחלה לשלשה חלקים כאילו אין כאן כי אם בכור ופשוט והטומטום כמאן דליחיה ומגיע לחלק הבכור ששה מנים שהן ב' חלקים לפי שהבכור נוטל פי שנים בפשוט נמצא חלק בכורה שלשה מנים חוזרים וחולקים הששה מנים הנותרים בין שלשתן נמצא הבכור נוטל חמשה מנים והטומטום והפשוט נוטלין כל אחד שני מנים אבל אי הוה ממעט לא היה נוטל הבכור אלא ארבעה

מדדרש רבא שתי נשים שילדו במחבא כותביו הרשאה

זה לזה. ואם תאמר הא רב י (פפי) משמיה דרבא אמר דאין לו לבכור קודם חלוקה א והיאך יצא ליטול בכורה מכח אידך ואור"י דאין זה בא אלא מכח שליחות דהלכתה (ו) שליח שוויה ב:

אמימר אמר "אף אינו ממעם חלק בכורה שנא' וילדה לו בנים עד שיהא בן בשעת לידה 116 ברב 🕪 שיזבי אמר אף אינו נימול לשמנה דאמר קרא 2 אשה כי תזריע וילדה זכר וביום השמיני ימול עד שיהא זכר משעת לידה רב שרביא אמר אף אין אמו ממאה לידה דאמר קרא אשה כי תזריע וילדה זכר וממאה שבעת ימים עד שיהא זכר משעת לידה מיתיבים

לימא תיהוי תיובתא דרב שיובי תנא ספוקי מספקא ליה ולחומרא אי הכי תשב לזכר ולנקבה ולנדה מיבעי ליה קשיא אמר רבא תניא כוותיה דר' אמי בן ולא מומטום © בכור ולא ספק בשלמא בן ולא מומטום כדר' אמי אלא בכור ולא ספק לאפוקי מאי לאפוקי מדדרש רבא דדרש רבא שתי נשים שילדו ב' זכרים במחבא כותבין הרשאה זה לזה א"ל רב פפא לרבא והא שלח רבין דבר זה שאלתי לכל רבותי ולא אמרו לי דִבר ברם כך אמרו משום מר' ינאי הוכרו ולבסוף נתערבו כותבין הרשאה זה לזה לא הוכרו אין כותבין הרשאה זה לזה הדר אוקי רבא אמורא עליה סודרש דברים שאמרתי לכם מעות הן בידי ברם כך אמרו משום ר' ינאי יהוכרו ולבסוף נתערבו כותבין הרשאה זה לזה לא הוכרו אין כותבין הרשאה זה לזה שלחו ליה בני אקרא ראגמא לשמואל ילמרנו רבינו היו מוחזקין בזה שהוא בכור ואמר אביו על אחר בכור הוא מהו שלח להו כותבין הרשאה

יהמפלת מומטום ואנדרוגינום תשב לזכר ולנקיבה תיובתי' דרב שרביא תיובתא

ונקבות: משב לוכר. ימי טוהר דוכר וימי טומאה דנקבה שתטמא שבועיים משעת לידתה אפי׳ אם לא תראה דם ומשבועיים ואילך תשב על דמי טהרה אם תראה דם עד ארבעים ללידתה דהיינו ל״ג ימי טוהר דזכר חסר ז' ימים שמנתה שבועיים לטומאה מספק: סיובסא דרב שרביא. דכלל כלל לא חשיב לה יולדת לא לטומאה ולא לטהרה: לימא סיהוי נמי **מיובסא דרב שיובי.** דאיהו נמי דריש לענין מילה עד שיהא זכר משעת לידה והוא הדין לגבי טומאת לידה ואילו האי חנא חשיב ליה זכר לענין טומאת לידה דקתני תשב לזכר: **סנא.** דמסכת נדה ספוקי מספקא ליה אי האי וילדה זכר להכי בעינן דליהוי זכר משעת לידה בין לגבי טומאה בין לגבי מילה ואזיל לחומרא ליתן עליו חומרי זכר דשמא לא דרשינן האי וילדה זכר להכי דבעינן דליהוי זכר אלא לכדאמרינן במסכמ נדה (דף לא.) אשה מזרעת תחלה יולדת זכר ורב שיזבי נמי לחומרא קאמר דלא דחייא מילחו שבת דדלמא דרשינן וילדה זכר שיהא זכר משעת לידה אבל רב שרביא לקולא דריש דקא פטר לה מטומאת לידה הלכך אי לאו דפשיטא ליה לא הוה דריש לקולא הלכך הויא " ברייתא מיובתיה: אי הכי. דמספקא ליה היכא דנקרע ונמצא זכר אם אמו טמאה לידה אי לאו א"כ אמאי יהבינן ימי טוהר דוכר כדקתני לוכר ולנקבה דהיינו ימי טוהר דזכר וימי טומאה דנקבה והלא שמא אם יקרע ימצא זכר ושמא איכא למידרש וילדה זכר לטהר את אמו מדין לידה ובין ימי טומאה בין ימי טהרה ליח לה ואמאי יהבינן לה ימי טוהר כלל הכי הוה ליה למיחני חשב לזכר ולנקבה ולנדה וה״פ משב לנקבה ימי טומאה דנקבה שבועיים אפי׳ בלא ראיית דם דלמא נקבה היא ולנדה לאחר שבועיים מיד אם תראה דם הויא טמאה נדה ש מספיקא דלמא זכר הוה ואית לן למידרש עד שיהא זכר משעת לידה ולית לה ימי טוהר כלל. במסכת נדה [דף ל.] מקשינן למה הוזכר זכר כלומר בכל מקום דקתני לנקבה ולנדה למה לי למיתני לזכר בהדייהו אם ליתן לה ימי טומאה דוכר הא קתני תשב לנקבה ולריך שבועיים ואם ליתן לה ימי טוהר דוכר הא קתני ולנדה דמשמע דלא ניתיב לה ימי טוהר כלל ומשנינן נפקא מינה שאם תראה יום ל"ד ללידתה ותחזור ותראה יום מ"א הויא מקולקלת למניינה שמא לא הוה לה ימי טוהר והיתה תחלת נדה בראיית יום ל"ד ובראיית מ"א הויא תחלת זיבה ואם תראה שלשה רלופין לריכה ז' נקיים וקרבן או שמא זכר ילדה וראיית יום ל"ד היו ימי טוהר ועתה בראיית מ"א הויא תחלת נדה הרי היא בספק זבה ונדה (ד) עד שתשב י"ז ימים נקיים כדמפרש במס' ערכין (דף ח.) ואם ישבה לה י"ז נקיים (ה) וראתה יום י"ח הרי היא תחלת נדה חו היא דינה שאם תראה כל ז' ימים הללו או אם לא תראה כי אם ראייה ראשונה טובלת בליל שמיני ומשמשת עם בעלה ואחר ז' ימים הללו באין י"א יום של ימי זיבה שאם תראה בתחלתן או באמצעיתן או בסופן שלשה ימים רצופין הויא זבה גדולה ולריכה ז' נקיים וקרבן ולעולם לא תחזור לקדמותה להיות תחלת נדה עד אחר ז' נקיים ואם לא ראתה בכל י"א יום הללו עד י"ב הרי היא תחלת נדה בכל המשפט אשר פירשתי ולכך נקראו י"א יום שבין נדה לנדה: קשיא. °אבל תיובתא ממש אינה בשביל שחסר מן 🌣 הברייתא דמלי למימר תני לזכר ולנקבה ולנדה: (הגה״ה. לכך החכר זכר שאם תראה יום ל״ד ללידתה אמרינן טמאה היא ואע״ג דאכתי משכי ימי טוהר דוכר דמספקינן ליה בלא ולד ותשב לנדה וכי הדר חזיא ליום מ"א שהוא ח' לראייתה ותרצה להיות שומרת יום כנגד יום אמרינן ולד היה וזכר היה וראייה דיום ל"ד דם טוהר הוה והשתא הוא דהויא תחלת נדה והשתא מקלקלינן לה דלא טבלה עד מ"ח שהוא שמיני לראייה אחרונה ואי לאו משום ספיקא דזכר הוי טבלה למחר ביום מ"ב ממה נפשך אי לאו ולד הוא הרי היא שומרת יום כנגד יום ואי ולד הוה ונקבה הוה אכתי הוי דם טוהר עד שמונים וספיקא דוכר מקלקלא לה. וכן לענין נקבה כלומר וספיקא דנקבה מקלקלא לה עד פ״ח דלא טבלה עד פ״ח ש [אי ראתה ביום ע״ד] ואי הוה פשיטא לן דלא ולד הוא הוה טבלה למחר ביום [פ״ב] דראיית פ״א בי״א יום שבין נדה לנדה היא ומשום דמספקינן דלמא ולד הוה וראיית שבעים וארבעה דם טוהר אמרינן דהשתא הוא דהויא תחלת נדה. כן פירשה רבינו שלמה זל"ל (נדה דף ל:) ע"כ הגה"ה): בן. והיה הבן שיהא בן משעח לידה: ולא טומטום. ואע"פ שנקרע אחרי כן ונמלא זכר: **כדרבי אמי.** דטומטום שנקרע אע"פ שנתלא זכר אינו נוטל פי שנים ולעיל קכון: אלא בכור ולא ספק לאפוקי מאי. אי לאפוקי ספק בכור פשיטא דלא שקיל חלק בכורה אא"כ מייתי ראיה שהוא הבכור: **לאפוקי מדדרש רבא.** דמסברא אית ליה ואתי הרא למעוטיה: שפק כמו פשיט. של אדם אחד: במחבא. ואין ידוע איזה קדם להיות ראשית אונו: כוחבין הרשאה זה לזה. ואתי חד מינייהו ותבע חלק בכורה מן האחין אם בכור אני תנו לי בשביל עצמי ואם לאו תנו לי בשביל אחי שהרי נתן לי חלקו ופסקינן לעיל ושם: יש לו לבכור קודם חלוקה ויכול למכור וליתן חלק בכורתו לכל מי שירצה והך מילתא אתא קרא למעוטי דאע"ג דמדינא אית ליה גזירת הכתוב הוא שלא יתנו לו חלק בכורה מן הספק: **אמר ליה רב פפא לרבא**. כשדרש כן: **הוכרו.** בשעת לידה אע"ג דלבסוף נתערבו כו' דהוה ליה בכור ודאי שעה אחת וקרא לא אתא למעוטי אלא מאי דדמי טפי למעוטי כגון דלא הוכרו כלל דהוה ליה ספק בשעת לידה דהכי משמע והיה הבן הבכור [דברים כא] שיהא בן משעת לידה ולא טומטום ושיהא בכור משעת הוייה ולא ספק. ושמעינן מהכא דהכי הלכתא דאם הוכרו ולבסוף נתערבו מיהא כותבין הרשאה: היו מוחוקין. לאו בעדים שמעידין שראו שנולד קודם לאחיו דאם כן אין האב נאמן אלא בקול בעלמא כעין שאמרנו למעלה [דף קכו:] דהוו קרי ליה בוכרא: על אחד. מן הבנים מהו מי מהימנינן לאב במקום חזקה שמכחשת דבריו או לא:

תורה אור השלם פשוט מיהא ממעט מכולן: מאי 1 כי תהיין לאיש שתי נשים טעמא וילדו לו בנים. והיה הבן הַבְּכוֹר לִשְׁנִיאָה: הָאָחֵת אֲהוּבָה וְהָיָה הַבּּן הָאָחוּבָה וְיִלְדוּ לוֹ בְנִים הָאָחוּבָה וְיִלְדוּ לוֹ בְנִים הַבְּכוֹר לִשְׁנִיאָה: הבכור מי שהוא בן בשעת לידה חולק הבכור כנגדו חלק בכורה וממעט לחלק בכורה מן הבכור דהכי משמע דברים כא טו

וחצי מנים פי שנים כנגד כל אחד דנהי

דאינו ממעט חלק בכורה אבל חלק

קרא כנגד הבנים משעת לידה יטול

חלק בכורה דהיינו חלק גדול ולא

נחשוב טומטום עמהם שלא יטול

הבכור אלא כנגד שנים מהם דכשהן

מרובין ממעיט חלק בכורה: אף

אין אמו טמאה לידה. שבעה אם

נקרע ונמלא זכר וגם לא שבועיים

אם נמנא נקבה דכתיב וילדה זכר

וטמאה והכי נמי כתיב ואם נקבה

תלד וטמאה שבועיים". יולדת טמאה

היא אע"פ שאינה רואה דם: אף אינו

נימול לשמנה. לדחות שבת כדדרשינן

(שבת דף קלב.) וביום השמיני ביום

אפילו בשבת: המפלח טומטום. וכל

זמן שלא נקרע מספקינן ליה בזכר

ובנקבה: הנדרוגינום. שיש לו זכרות

2 דבר אל בני ישראל לאמר אָשֶׁה כִּי תַּוְרִיעַ וְיְלְדָה זְבָר וְטְמָאָה שָׁבְעַת יָמִים כִּימֵי נְדָּת דְּוֹתָה תַּטְמָא וּבִיוֹם הַשְּׁמִינִי דְּוֹתָה תַּטְמָא וּבִיוֹם הַשְּׁמִינִי מול בשר ערלתו:

ויקרא יב ב-ג

גליון הש"ם

רשב"ם ד"ה קשיא כו' אכל תיובתא. עי' לעיל דף נג ע"ב ברשב"ם ד"ה קשיא:

הגהות הב"ח

ל) גמרא כנ שרביא ל"ל (4) גפרא כב שרביא ל״ל קודם רב שובי (3) שם בן ולח טומטום בכור ולח ספק, נ״ב ניאה דכבא קודם חזרה היה שנומטום כלות אילו נכתב בן ולח שנומטום כלותר אילו נכתב בן ולא נכתב והיה הבן הייתי אותר אפי טומטום השתא דכתייב אפי טומטום השתא דכתייב אפרי טומטום השתא דכתיב והיה הבן שיהא בן משעת הויה ולא טומטום [בכור ולא ספק . פירוש ואילון נכתב והיה הבכור ולא נכתב והיה הבו הבכור הייתי אומר אפי' טומטום נמי וקרא דוהיה הבכור לא אתא אלא ללמד שיהא בכור משעת הויה דהיינו שיהא בכור משעת הויה דהיינו הוכרו ולבסוף נתערבו לאפוהי היכא שלא הוכרו כלל לכך כתב לד והיה הבו הבכור לאורויי היכח שנמ הזכרו כנל כפן כנוב לך והיה הבן הבכור לאורויי דוהיה קאי אבן למימרא דבעינן דוהיה קחי אבן למימרא דבעינן בן משעת הייה ולא טומטום אבל לא בעינן בכור משעת הייה ולפיכך אפילו [לא הוכרו כלל כותבין) הרשאה זה לזה ובכור דקרא לגופיה אחא דלא איימר דקרם נגופיה חמם דנם חיתר כל עיקר ולבתר חזרה מההיא דר' ינאי קא מפרש רבא ברייתא דה"ק בן ולא טומטום כלומר יה"ק כן זכח טותטום פנחתר אילו נכתב בן ולא נכתב והיה הבן כרי וכדפיי בכור ולא ספפק פיי אילו נכתב והיה הבכור ולא נכתב והיה הבן הבכור לא יכתי ממעט אלא טומטום בלחוד וקרא הכי קאמר דבעינן [בכור משע' הויה ולא] טומטום ובכור נושבי האים זרמן טותנחום השתא מיתורא דבן קא שמעינן תרתי כאילו נכתב והיה הבן והיה הבכור דוהיה אתרוייהו קאי דבעינן שיהא בן משעת קחי דפעינן שיחה בן משעת חייר ולא טומטוס ובכור (משעת הייר לפפוקי היכאן שלא הוכרו כלל ובזה ממיישבי כמה ממיהות בסוגיא זו גם לא לריך לפרש דקרא לא אחי למעוטי אלא מאי למעוטי אלא מאי דרו טפי למעוטי בגון בהיכו שלא הדרו טפי למעוטי בגון בהיכו שלא הדרו שהיכו שלא הדחבר שלא היכור שלא התודמרה המחדשה באלא היכור שלא התודמרה הוא התחברה שלא התודמרה באלא התודמרה הוא התחברה באלא התודמרה באלא התודמרה באלא התודמרה הוא התודמרה הוא התודמרה הוא התודמרה הוא התודמרה החורה הוא התודמרה התו מחי דדמי טפי לתעוטי כגון דלא הוכרו כלל כוי [דמקרא לא שמשינן טפין אלא שיהא בכור משעם הזיה דהייני הוכרו ולבסוף נמערבו וכיולא בזה פירש רבינו אליהו דיכיר קאי נמי אבן הפינו חניהו דיניד קחי נתי חבן השנואה לקמן בדף זה ע"ב במוסי ד"ה כך: (ג) רשב"ם ד"ה אי הכי וכו' מספיקא דלמא זכר הוה. נ"ב ואף על פי דלעיל פי' אפילו כשנקרע ונמלא נקבה פי' אפילו כשנקרע ונמלא נקבה יי ספיר בעוקרם נתחם הקבה אינה מעמאה (משום לדה וכן! אין לה ימי טוהר אפשר לומר דנהי שכך הדין אליכא דרב שבריא מייה לאן דפרין עליה הייש אחיל דל לן דרשינן הכין אלא דלגבי וכר אינה טמאה לידה אפילו הכי נלימני ולנדהן לידה אפילו הכי נלימני ידה חפינו הכי [ניתני ונגדה] דדלמח זכר הוה: (ד) בא"ד עד שחשב י"ז ימים נקיים. נ"ב כתב מהר"ש לוריא ז"ל לפום ריהטא קאמר הכי אבל לא דייקא אלא ט"ז נקיים בערי מאחר דראחה ט"ז נקיים בערי מאחר דראחה

מוסף רש"י הובא בעמוד קודם

מוסף תוספות

א. ואם מכר קודם חלוקהלא עשה ולא כלום וא״כ לא עשה ולא כלום וא״כ האיך הוא כותב הרשאה דהרשאה כמתנה. לעניק ב. ועשו תקנה לענין שליחות כאילו היה קונה קנין גמור. תוס' נ"ק ע. [ר]כי מלוה, דאע"ג דלא מצי לאקנויי מרשה בה. רמנ"ן,

רריוו ורשוח משוח דרכור הוא מוממוח

משום דבכור הוא. טומטום בכור. שנקרע: עד שיהיה בכור בשעת הויי׳ משעת לידה וזה היה ספק קודם לכן אם זכר הוא אם לאו: אמימר אמר אף איוו ממעמ רחלה רשעה שאח לחלק בין נכסים כמאן דלית׳ דמי ויחלוק עם אחיו פי שנים בכל הנכסים. אבל אותז שני בכל הנכסים. אבל אחון שנ חלקים חלק פשוט של בכוו וחלק אחיו פשוט יחלקו לג' ויקח טומטום חלק השלישי. מ"ט לא ממעט דכתיב וילדו לו כנים הנד דהוי' כנים כשעת בנים הגך דהורי בנים בשעת לידה ממעטי והוא לאו בן הוא משעת לידה: רב שזבי אמר אף אינו נימול לשמנה. שאם חל שמיני שלו בשבת לא מחללינן . עליה שבת דמחמרינן גבי שבת: רב שרביא אמר אף אין אמו טמאה לידה. משום דכל נדתה אבל הוא אינו מטמא כלל: מיתיבי. קא תנא במס׳ ידעינן מה הוא מחמרינן ותשב לזכר ולנקבה. כיצד יהבינן לזה ים ימי טהרה כזכר ארבעים יום ימי טווות כוכו או בכב ... ותו לא ומתוך אותן ארבעים תהא טמאה י"ד יום כדין יולדת טומאה. תיובתא דרב שרביא דאמר דאין אמו טמאה לידה כלל והא הכי מחמרי׳ בה לזכר ילי הוא הלימה בחיכות ולנקבה. ולימא תיהוי תיובתא דרב שיובי דאמר לעיל דלא דיינינן כזכר ודאי ואינו נימול לשמונה בשבת אע"ג דנקרע . ונמצא זכר והא הכא דאמרינן . רחשר לזכר אררטיח את טל מי שלא נקרע. ומשני לרב זביד . שלא נקו ע. ומשני לוב וביו לא הוי תיובתא משום דהאי תנא דאמר תשב לזכר ולנקבה ספוקי מספקא ליה אי זכר הוא . או נקבה היא משום הכי אזיל או נקבון היא משום הכי אדיכ לחומרא דתשב לתרוייהו לזכר ולנקבה והם הכי נמי אזיל רב שיזבי לחומרא הואיל דבשעת לידה מספקא ליה אם זכר אם נקבה אזלינן לחומרא ולא נקבור אולינן ליוומוא דרב מהלינן ליי בשבת משום דבן ודאי בעינן משעת לידה והאי לאו הכי הוא ומשום הכי לא קשי' ליה דהכא נמי מחמיר: . אי הכי הוא. דמשום חומרא .. הוא אמאי לא מחמרינן בה כל חומרות דמצינן למימר ונימא דתשב לזכר ולנקבה ולנדה. הכי פירושא אם ילדה זכר מטמא ז' ימים ומכאן ואילך לאחר מ' ימים כל דם שהיתה

יאווי פי כנס כל הם שחיזהו רואה סמוך לוסתה יושבת עליו ז' נקיים ואם ראתה באותן ל"ג (אפי' הכי) דם טוהר הוא. אבל אם חזרה וראתה יום שמיני יושבת רואה סמוך לוסתה יושבת עליר זי נקיים ואם ראתה באותן ל״ג (אפי׳ הכי) דם טוהר הוא. אבר אם חזרה וראתה יום שמיני יושבת יום כנגד יום ואם ראתה ג' ימים רצופין בתוך י״א יום הרי זו זבה גמורה וצריכה נקיים. והאי דקאמרינן הכי תשב לזכר ולנקבה ולנדה כדאמר לא יהבינן לה ימי טוהר אלא אי חזיי ליום ט״ז הויא טמאה נדה. ומקשינן במס׳ נדה למה חזכיר זכר כיון דתני לנקבה ולנדה לא אצטריך למיתני זכר דאי לענין טמאה לידה הא קתני תשב לנקבה ולנדה לא איצטריך לטמאה לידה דוכר דהוי בכלל י״ד דנקבה. ואי לענין טהרה ימי טוהר קאמר לזכר הא קתני נדה כיון דקתני לנדה וש״מ דלית לה ימי טוהר אלא אי חזיא (ליום נ״א) הוי טמאה

ע"ז נקיים בער" מאחר דראחה

"ז ימים מט שמי ראיות האחרונות הוי י"ז ולא בער י"ז נקיים אלא בטועה ממש בדאימא לשם דלא ידענא באיזה פרק היא עומדת משום
הכי בעי י"ז נקיים דשמה לא מות הראשונות סוף זיבה הן וראייה השלישית התחלת נדה היא אבל הכא הראייה הראשונה ממי"ד או התחלת
הכי בעי י"ז נקיים דשמה ב"ץ הכל אלא י"ז ימים חוץ מיים לאשון דהיינו ראיים ראשונה ולא בע"י אלא ט"ז נקיים וה"ה א ראח
זיבה או התחלת נדה הלכך לא בעי בין הכל אלא י"ז ימים חוץ מיים לאשון דהיינו ראיים הוי תחלת נדה לימא שתחלת מאייה הוי זיבה וא"כ
כל זי ימים לא בעי אלא י"א נקיים ודו"כ, עוד יש להקשות בשראתה ביום י"א למה היד בות ול"ק מידי כי לעולם אים מחמילין ימי גדות אחר
שלמו י"א ימי זיבה ואמ"כ ז' ימי גדה וא"כ ביום י"ח חון מראייה הראשונה חודה זיבות ול"ק מידי כי לעולם אים מחמילין ימי גדות אחר
שלנו כבר ימי זיבה ואם"כ ביום י"מ ודות דלעולם אין זיבות אלא אחר ימי דדות ולשם בערכין הבאמר דברי הרתב"ץ שכ"ב להדיא:
שלנו כבר ימי זיבות אם לא שהיו כבר ימי נדות דלעולם אין זיבות אלא אחר ימי דדות ולשם בערכין הבאמר דברי הרתב"ץ שכ"ב להדיא:

שלמו יילם ימי זכם ואמ"כ ז' ימי נדס וא"כ ניז מי חון מכאשיה הכלשונה אותה יליא מי ידי מון מלאשיה הלשונה אותה יליא מי ידי מון מלאשיה הלשונה אותה ביש הוא היא הוא אל אחר ימי נדות וליק מכילי ולידי בידי מי ידי מון מלאשיה הלשונה אותה בידי מי ברו מול אחר ימי נדות ולמס אין ויכות אלא אחר ימי נדות ולמס לו שהיו ככי ימי נדות ולמס אין ויכות אלא אחר ימי נדות ולמס לו שהיו ככי ימי נדות ולמס אין ויכות אלא אחר ימי נדות ולמס לו שהיו ככי ימי לבידי מי ברו בידי מי ברו מי שלמו ומי מי נדות ולמס היים בידי מי ברו מי שלמו ומי מי נדות ולמס היים בידי מי ברו מי שלמו מי מי נדות ומה שראתה ביום מ"א היינו בתוך י"א לה שוב דין נדה ואינה טהורה עד מ"ח דאי לא תנא לוכר אמרינן בסוף מ" שלמו ימי נדתה ומה שראתה ביום מ"א היינו בתוך י"א יום דהויא שומרת יום כנגד יום וטובלת בידום מ"ב ומשמשת אלא להכי תנא לוכר דאסורה עד מ"ח. וכן לענין נקבה אם תראה ליום עיד ותחזורו ותראה ליום פיד מותה מקלקלת עד פ"ח ומשום הכי איצטריך למיתני זכר. והכא נמי אי משום חומרא הוא ליש עד ותחזורו ותראה ליום עד ותחזורו ותראה ליום עד ותחזורו ותראה ליום עד ותחזורו ותראה אור ושתי הנשים היה להם בעל אחד בחור והיו מבכירות ואין ידע אי זה מהן בכור אלה בידי מיכו בשביל עמי אנים מיכו בי מינו בי שנים בשביל עמי אנים מיכו בי מותה בידי מותם בידי מותם בירו לא אנו תנו לי פי שנים בשביל שהוא בירו עם אחיהם יכתבו אחד מארו שהוא בכור מנו לא אול הוב מנו אחר שהוא במור מותם להוב מותם בירו שהוא בכור מות לאום בירו שלא אולינן בתר דמוחזק לן שהוא בכור אוב בירו שהוא בכור ומות בירו שהוא בכור ומה באחר שהוא בכור ומה באחר שהוא בכור מות לא הוב מות מאחיו שהוא בכור מהות בירו שהוא בכור מות לאום במרות שהוא בכור מות לאום במר מותם בירו שהוא בכור מות לאום במור מותם במות שהוא בכור מות לאום במר מות שהוא בכור מהות מי אולינן בתר דמוחזק לן שהוא בכור אבי אולינן בתר במוח ליה בותר בירו מות ליה באחר שהוא בכור ומה במות לאום מחרום במות שהוא בכור מות מה אביו שלא מות במר מות לאום מחרום במות שהוא בכור מות היות לאום לאום במות שהוא בכור מות לאום במות שהוא בכור מות הוא במות שהוא בכור מות הוא בירו מותם בירו מותם במות שהוא בכור מות הוא במות שהוא בכור מות הוא במות שהוא במות שהוא במות מות לה מותם להיים ביו מות הבי מות בת הוא בתות הבת בירו מות בת המות לאות